

In Memoriam Erno Oele

Na het bereiken van de zeer hoge leeftijd van ruim 91 jaar kwam er een einde aan het leven van Erno Oele. Het was in 1958 dat ik als eerstejaarsstudent met Erno kennis maakte. Hij was assistent bij professor Pannekoek nadat hij afgestudeerd was als sedimentoloog. Hij was onder andere verantwoordelijk voor het organiseren van de eerstejaars excursie naar de Ardennen. Hij leerde ons met het kompas helling en strekking te meten en ook gesteente te herkennen om daarna anticlinines en synclines te herkennen.

Het jaar daarna veranderde het elkaar kennen in meer dan dat. Erno bivakkeerde in Valdoré aan de Esla en was daar bezig met een promotieonderzoek. Ik liep mee met Han de Meyer en mocht

na afloop daarvan met Erno meerijden op zijn CZ'tje op thuisreis vanuit het Cantabrisch Gebergte in Spanje naar Nederland. Met een onderbreking in de Pyreneeën reden we samen op die enigszins problematische motor in een dag of vier naar huis. Na een reparatie van de motor, een overnachting onder een brug in een droge rivier, een overnachting in een bos vol met muggen, waardoor we met veel muggenbulten verder reisden en een overnachting in een greppel bij de Frans-Luxemburgse grens kwamen we gezond en wel in Nederland aan. Vanaf dat moment kan ik zeggen dat ik er een echte vriend bij had. Die vriendschap is altijd gebleven en steeds versterkt.

Tijdens de studententijd werd er op gezette tijden gebridget met Erno en andere geologische studenten. In die tijd ontstonden er ook huwelijken. Ons bridgeviertal werd min of meer internationaal, omdat er twee van origine Spaanse vrouwen en een van origine Italiaanse vrouw in beeld kwamen. Met een heldere lach zorgde zijn echtgenote Hanne de Bruijn voor het tegenwicht van het mediterrane geluid. Zo kon het gebeuren dat er gezellige bijeenkomsten met de vrouwen kwamen waarbij er lekker gegeten werd en waarbij de mannen toch nog 8 giftjes gingen bridgen. Dat ging na het afstuderen nog wel een aantal jaren door.

Erno promoveerde in 1964 op een proefschrift met als titel "Sedimentological aspects of four Lower-Paleozoic Formations in the northern part of the Province of Leon (Spain)". Daarna kwam de periode dat we beiden collega's werden bij de Rijks Geologische Dienst. Daar heeft onze vriendschap geleid tot een zeer goede samenwerking en daar was ik ook getuige van de successen die Erno bereikte. Hij ontwikkelde de Afdeling Mariene Geologie en slaagde erin om samen met Britse geologen de geologische kaarten van het Noordzeegebied te maken. Daarnaast was hij ook een van de stimulators om de Ingenieursgeologische Kring van het Koninklijk Nederlands Geologisch en Mijnbouwkundig Genootschap te laten groeien. Door deze Kring kwamen er samenwerkingen met andere Nederlandse Instituten tot stand, die vervolgens leidden tot internationale projecten die de Rijks Geologische Dienst veel internationaal aanzien gaf. Als vriend en collega was het heel mooi de successen van Erno mee te beleven.

Na de pensionering van ons beiden bleef onze vriendschap nadrukkelijk bestaan. Voor echte vriendschap is het niet nodig om continu op elkaars lip te zitten. Bij tijd en wijle kwamen we bij elkaar om bij te praten. Ook nadat zijn lieve vrouw Hanne kwam te overlijden bleven de

onregelmatige bijeenkomsten steeds bestaan. Gevoelsmatig besepte ik dat zijn behoefte om ons te ontmoeten onze vriendschap intenser maakte. Nog geen maand geleden liet hij ons weten op zoek te gaan naar een datum om gezellig in Sassenheim te gaan lunchen. Het is er helaas niet meer van gekomen. Met gevoelens van verdriet neem ik afscheid van een zeer goede vriend. Ik wens de familie heel veel sterkte bij het rouwproces na zijn overlijden.

Bennebroek, januari 2023

Cor van Staalduinen

Erno was een loyaal collega. We waren beiden assistent bij professor Pannekoek. Hij heeft mij de sedimentpetrografie bijgebracht en wel zo goed en enthousiast dat het me altijd is bijgebleven. Geen wonder ook dat het de kern werd van mijn proefschrift en de essentie van mijn aanvankelijke werk bij Shell exploratie research. Kortom, ik ben Erno nog steeds dankbaar voor die eerste lessen in de sedimentpetrografie.

Peter Nagtegaal